

Z HISTORII RÓŻAŃCA

W XVII i XVIII wieku różaniec był zwyczajną i ważną częścią codziennego życia ludzi wierzących. Działy bractwa różańcowe, trwała modlitwa różańcowa indywidualna i wspólna, powstawały kapliczki przy których gromadzili się wierni na modlitwę różańcową i inne modlitwy, szczególnie do Matki Najświętszej. Powstawały też różne inicjatywy duszpasterskie, związane z tą modlitwą, np. różaniec nieustanny.

Był to również czas, w którym prądy oświeceniowe ogarniały coraz bardziej Europę i odciągały ludzi od Boga, a rewolucja francuska wzmocniła proces laicyzacji i dokonała wielkiego spustoszenia w umysłach ludzi. W tym czasie przychodzi na świat Paulina Jaricot, założycielka Żywego Różańca. W historii modlitwy różańcowej zaczyna się nowy nurt, który trwa do dziś. Odegrał on i nadal odgrywa bardzo ważną rolę, dlatego poświęcimy zarówno Założycielce wspólnoty jak i jej dziełu więcej uwagi.

Dzieciństwo i młodość

Służebnica Boża Paulina Jaricot urodziła się 22 lipca 1799 r. w Lyonie, w rodzinie właścicieli fabryki jedwabiu. Jej rodzice byli bardzo religijni i pracowici. Jej tata codziennie o godz. 4 rano chodził na Mszę świętą. Mieli siedmioro dzieci: Pawła (1783-1849), Jean Marie (1785-1791), Zofię (1790-1844), Laurette (1792-1829), Narcyza (1793-1813), Fileasza (1797-1830) oraz Paulinę (1799-1862). Po pięknym okresie dzieciństwa, w którym Paulina gorliwie się modliła i marzyła o pomocy misjonarzom, przyszedł czas wczesnej młodości, w którym uległa pokusie lekkiego i wygodnego życia. Będąc z bogatej rodziny mogła sobie pozwolić na wystawne stroje i drogą biżuterię. Była pierwsza na zabawach i przyjęciach. W jej *Biografii* czytamy: „Porwana atmosferą ziemskich namiętności, Paulina daje upust ogromnemu pragnieniu bycia podziwianą i chęci dominowania nad wszystkimi. Pycha, pochlebstwo, wystudiowany wdzięk odbierają w duszy miejsce pokorze i skromności... Paulina zapomina o rzeczach niebie-

skich, pozostaje zaślepiona pochwałami, jakie ukochany wygłasza pod jej adresem” (s. 51.52).

Gdy miała 15 lat upadła z wysokiego krzesła, co sprawiło ciężkie obrażenia ciała. Do tego przeżycia dołączyły się wątpliwości, co do sposobu życia, który prowadziła, ból z powodu śmierci brata, a przede wszystkim

ciężka choroba i śmierć mamy. Mama „doznała silnej gorączki, która skłoniła ją do złożenia, z niezłomną nadzieją ostatniej ofiary: ofiary z całego swojego cierpienia za ocalenie Pauliny. Wewnętrznie spokojniejsza po tym odruchu hojności, Joanna przeżywa swoje ostatnie godziny agonii w głębokiej radości. Tuż przed śmiercią ci, którzy ją otaczają miłością i troską, wyraźnie słyszą, jak woła:

«Dziękuję, mój Boże! Paulina będzie cała Twoja»” (*Biografia*, 57).

Paulina po tych przeżyciach popada w depresję. Nic nie wywołuje w niej ani uczucia przyjemności, ani żalu. Ma wrażenie, że jej życie stopniowo gaśnie. Wszystko wypada jej z rąk. Gdy zdejmuje oznaki żałoby próbuje wrócić do wystawnego stylu życia i pokazywać się w pięknych strojach, ale nic nie jest w stanie wypełnić pustki w sercu. Ma wyrzuty sumienia. Dostrzega coraz bardziej potrzebę znalezienia przewodnika duchowego, który wskaże jej drogę.

Nawrócenie

Przełomowy okazał się rok 1816. Paulina ma 17 lat. W Wielkim Poście słucha kazania ks. Jeana Würtza. Poruszona jego słowami przychodzi do niego do zakrystii i pyta: „Na czym polega zawiniona próżność”, o której była mowa w kazaniu. Słyszy odpowiedź: „Moja droga, w przypadku większości kobiet ten rodzaj próżności polega na pragnieniu pokazania się w celu przyciągnięcia spojrzeń, by tym sposobem stać się dla innych idolem... Tak, dla innych – dodaje z niezwykłą delikatnością. – Nadto polega na byciu całkowicie pochłoniętym miłością do tego, co więzi serce, podczas gdy Bóg zaprasza do kierowania się ku górze...”

Przejęta Paulina prosi o spowiedź. „Jak wezbrany potok wyznaje wszystkie swoje braki, zmagania, wyrzuty i pragnienia wobec litościwego serca kapłana. Odchodzi z rozpromienioną twarzą, chociaż mokrą od łez: nareszcie «rajski skowronek» czuje się uwolniony z sieci krępującej ruchy skrzydeł, które znów są gotowe, aby wzbić się ku niebu” (*Biografia*, s. 76). Rozpoczyna się nowy etap życia Pauliny.

MODLITEWNIK ŻYWEGO RÓŻAŃCA

W wydawnictwie Sióstr Loretanek ukazał się „Modlitewnik Żywego Różańca” przeznaczony do szerokiego grona wiernych tworzącego tę szczególną wspólnotę. Aby pomóc chętniej i owocniej z niego korzystać w najbliższych numerach „Zelatora” zamieszczone będą krótkie wyjaśnienia. Przyjrzymy się znaczeniu poszczególnych części *Modlitewnika*.

Słowo wstępne

Ks. abp Wacław Depo, metropolita częstochowski, przewodniczący Komisji Maryjnej Konferencji Episkopatu Polski, pisze w słowie wstępnym do *Modlitewnika* o spotkaniu dwóch pragnień. Ukazuje modlitwę jako spotkanie pragnienia serca Bożego i serca ludzkiego. Inicjatywa zawsze należy do Boga. On pierwszy wychodzi do człowieka i szuka go.

Ksiądz arcybiskup zwraca uwagę na to, że „Modlitewnik” ukazuje się w stulecie założenia Zgromadzenia Sióstr Loretanek, a także w stulecie urodzin św. Jana Pawła II. Przywołuje również postawę wiary kardynała Nguyenena Va Thuana więzionego przez trzynaście lat w komunistycznym więzieniu. Te świadectwa umacniają nas w modlitwie, w której prosimy Maryję, „abyśmy otrzymali od Boga potrzebą pomoc dla wierności łasce naszych powołań i odwagę w wyznawaniu wiary”.

Część pierwsza: Różaniec – skarb stale odkrywany

Członkowie Żywego Różańca dobrze znają modlitwę różańcową. Jest ona dla nich skarbem, który już odkryli, ale nikt z nich nie może powiedzieć, że w pełni poznał bogactwo tej modlitwy. Ciągłe się jej uczymy, a im bardziej człowiek w nią wchodzi, tym bardziej odkrywa, jak wielki dar Maryja mu ofiarowała i do jak wielkiego dzieła go zaprosiła.

Z tej racji pierwsza część *Modlitewnika* jest najpierw krótką opowieścią o historii różańca i to w dwójakim znaczeniu, gdyż różaniec ma ciało i duszę, formę zewnętrzną i treść duchową. Bardzo pouczająca jest historia rozwoju tej modlitwy przez wieki, a także przypomnienie nieustannego wysiłku papieży, teologów i wszystkich nauczycieli tej modlitwy, aby pomóc odmawiającym różaniec w prawdziwym rozważaniu tajemnic z życia Jezusa za przykładem Maryi. W naszych cza-

sach wyrazem tej troski jest nauczanie papieży XX i XXI wieku, a szczególnie list apostolski św. Jana Pawła II „Rosarium Virginis Mariae”.

Zakończeniem części pierwszej *Modlitewnika* jest omówienie głównych cech i zadań członków Żywego Różańca. Są one trojakiemu rodzaju: indywidualne, wspólnotowe i apostolskie. Każde zadanie jest równocześnie darem, który ubogaca życie człowieka. Darem jest codzienna modlitwa. Jest nim również przynależenie do wspólnoty różańcowej. Jedno i drugie owocuje zaangażowaniem apostolskim.

JERYCHO ŻYWEGO RÓŻAŃCA

W poprzednim numerze „Zelatora” zamieszczona była informacja o Jerychu Żywego Różańca. To piękne wydarzenie wpisuje się w wiele innych inicjatyw modlitewnych, w które angażują się członkowie Żywego Różańca, jak np. Różaniec do granic nieba.

Zachęcam wszystkich członków Żywego Różańca, wszystkie róże posługujące w parafiach, aby w czasie dla nich możliwym, włączyli się we modlitwę w formie Jerycha. Dołączmy także poniższe intencje.

Program duszpasterski Kościoła w Polsce

Wraz z Adwentem rozpoczyna się nowy temat programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce. Brzmi on: „Zgromadzeni na świętej wieczerzy”. Jest to drugi etap trzyletniego programu duszpasterskiego pod hasłem: „Eucharystia daje życie”. Jego zasadniczym celem jest pogłębienie wśród wiernych znaczenia tajemnicy Eucharystii jako centrum życia chrześcijańskiego, rozumienia symboliki celebracji eucharystycznych i częstego uczestnictwa w nich. Módlmy się, aby Bóg udzielił nam tej łaski.

Modlitwa za Ojczyznę i świat

Modlitwą wypraszamy również łaskę nawrócenia dla tych, którzy niszczą prawdziwe wartości, takie jak rodzina, godność człowieka czy szacunek dla życia, a także wprowadzają w naszą codzienność wulgarny język, domagają się nieograniczonego prawa do aborcji, profanują symbole religijne i narodowe, przeszkadzają w modlitwie, promują działania prowadzące do zepsucia moralnego. Niech Bóg im i nam okaże miłosierdzie.

Adres do korespondencji: „Żywy Różaniec”, Kuria Metropolitalna, ul. Franciszkańska 3, 31-004 Kraków. Strona internetowa: www.zr.diecezja.pl Redaktor: Ks. Stanisław Szczepanec.